STOKVIS
HAL
MOET
BLIJVEN
MAREK

redactie

32e jaargang NR 6
juni 1978

DE LAATSTE IRIS VAN DIT JAAR
HOE KRIJGEN WE HET VOOR ELKAAR
NA VEEL GEZWEET EN GEZWOEG
IS DIT JAAR WEER ACHTER DE BOEG
NA VEEL BLA BLA BLA
DE WERKWEEK VAN 5A
NA DE WERKWEEK VAN 5A
WEER VEEL BLA BLA BLA
EEN VAN ONZE GEACHTE/GEFLIPTE* SCHOLIEREN
HEEFT DE VOORKANT WETEN TE VERSIEREN
JAMMER GENOEG SCHRIJFT HIJ ALLEEN HOOGSTAANDE
POEZIE

EN DAT KAN HIJ NIET ZO 1 2 3
EN DAAROM SCHRIJVEN WIJ DIT VERS.
KERSVERS VAN DE PERS
KRIJGEN JULLIE 'T TE ZIEN
GROETJES EN TOT VOLGEND JAAR MISSCHIEN
DE REDACTIE

P.S. DE STOKVIS MOET BLIJVEN

* doorhalen wat niet van toepassing is

BRUUT 1978 STRAPPEN

Op een zekere donderdagmorgen op 4 mei vertrok klas 2C, al was het niet volledig, zonder o.a. onze mopper R. Looisen.
Maar toch kwam de stemming erin en terwijl wij allen op enige snoepjes van heer Anton kauwden, vervolgden wij onze weg door de schone hei. Na enige tijd verdwaalde een gedeelte van de groep, maar door de koelbloedigheid van een onzer leiders hadden we hen na 3 kwartier al teruggevonden. Er werd even gerust.
Heer Lindner toonde ons onderweg hoe je boompje moest klimmen want op een of andere onverklaarbare wijze, waarschijnlijk een windstoot, was zijn rugzak in een boom verdwenen. Na levensgevaarlijke stunten bij windkracht 2 toonde hij zijn ware moed.
Na dit voorval en wat versterkende middelen vervolgden wij onze weg, meer lopend dan fietsend.
De heer Lindner bleek onmisbaar toen ene wielrijder een stuk hout tussen de spaken kreeg. Met bruut geweld rukte hij met alle macht en na enige aanwijzingen slaagde hij in z'n verwijderingspoging.
De weg werd vervolgd en er werd nog boompje geklommen, gezond enz. Toen wij na lang zoeken en veel geloop met enkele overgeblevenen de camping als eersten bereikten.
Daar hielpen wij onder leiding van Anton en Hans de tenten op te zetten onder de strijdkreet "ooooooootje, viva, viva Antoniootje!"
Nadat de tenten met groot gemak waren opgezet werden ze onderling verdeeld. De heer Lindner (ook wel Anton genoemd) nam de grootste tent voor z'n rekening, misschien ietwat egoïstisch, maar ja.
Na wat gevoetbald te hebben, maakten we nader kennis met de buren.
's Nachts werden we uit de slaap gehouden door het gesnurk van de grote onbekende, maar volgens experts kwam het uit de grote tent.
Die nacht om een uur of één werd er cake gebracht aan de buren, wat niet erg in de smaak bleek te vallen bij

Pa.
De volgende ochtend, na het ontbijt, werden de tenten afgetuigd en de rommel achter op de fiets gebonden. Hierna ging ieder z'n eigen weg en was er het einde gekomen aan deze bijeenkomst. Alleen voor de heer Lindner was het nog niet voorbij, want hij moest z'n haren nogmaals wassen, nadat enkelen dat al gedaan hadden met "rotte" eieren.
Dit was dan het einde van een weekendje waar we wel enkele herinneringen aan over hebben gehouden. Herhaling de moeite waard, alleen zou "Pa" aan een ketting gelegd moeten worden.

BAS WESTERHOUT 2C

by Gitta

Zaterdag 22 april om half vier vertrokken we, op naar Zeeland. De stemming was de hele weg opperbest. Om tien over zes bereikten we de plaats van bestemming, tien houten huijes en een groter gebouw waarin een recreatiezaal, een keuken en een eetzaal. 's Avonds zijn we allemaal nog even naar zee geweest. Daar zagen we een prachtige zonsondergang. Toen we weer bij de hutten terugkwamen ging een groepje naar de kroeg in Renesse, anderen gingen T.V. kijken en de rest deed spelletjes of zat te kletsen in de recreatiezaal. 's Nachts hebben we maar weinig of helemaal niet geslapen.
Zondags kwam mijnheer van der Jagt. We gingen al vroeg met de bus naar Westerschouwen. Daar hebben we eerst ijs gegeten of koffie gedronken. Toen hebben we groepjes gemaakt en hebben door de duinen gewandeld. Bij de vuurtoren zouden we elkaar weer ontmoeten. Om twee uur waren we daar allemaal en nadat we wat gegeten hadden gingen we weer op pad, ditmaal over het strand naar Renesse. Het was een bloedeind. Pas om half zes kwamen de laatsten binnen. 's Avonds hebben we gezellig

zitten kaarten. Mijnheer van der Jagt was inmiddels al naar huis. 's Maandags kwam een bus ons halen om een tocht te maken. Via Scharredijke, waar we even uitgestapt zijn om de kerk en het standbeeld van Jacob Cats te bekijken, Dreischor, Zierikzee, Zeelandbrug, Vrouwepolder en langs het Veerse meer naar Veere. Daar hebben we eerst gezamenlijk geluncht en toen zijn we het stadje ingegaan. Om één uur moesten we terug zijn want dan zouden we naar Middelburg rijden, waar we ook weer volop de tijd kregen om de stad te bekijken. Vooral de abdij was de moeite waard om te bezichtigen. Om vier uur gingen we terug naar Renesse. Om zes uur kwam Freek, brugwacht van de Zeelandbrug. Hij heeft met ons meegegeten en 's avonds heeft hij verteldover de watersnoodramp en over de bouw van de Zeelandbrug, waar hij ook dia's van liet zien. De volgende dag zouden we 's ochtends naar Zierikzee en dan met de bus naar Burgh-Haamstede om van daaruit over het strand naar Renesse terug te wandelen. In Zierikzee zijn we wel geweest, de wandeling hebben we echter niet gemaakt omdat sommigen zo moe waren en zulke blaren hadden dat ze zeker wisten dat ze het niet zouden halen. Enfin, toen we uit Zierikzee kwamen hebben we mevrouw van der Plas (tante Lies voor ingewijden) uitgezwaaid. 's Middags zijn er nog een stel naar zee gegaan, de rest is thuisgebleven, deels om voor het eten te zorgen, dat voortreffelijk was die avond, deels om te slapen. 's Avonds hebben we enorm gefeest o.a. om Hans' oud en nieuw te vieren. Tot drie uur in de ochtend zijn we doorgegaan. Die ochtend kwam de chauffeur, die ons naar huis zou rijden, al vroeg en hij heeft toen maar met ons meeontbeten. Hierna moesten we schoor maken. Voordat we weggingen werd alles nog geïnspecteerd en wat niet schoon was moest alsnog schoongemaakt worden. Toen alles netjes was gingen we op weg naar Arnhem. Onderweg zijn we er bij de schorren nog uitgeweest, daar hebben we koffie gedronken en later hebben we op een parkeerhaven geluncht. Om half drie waren we weer terug bij school. We waren allemaal moe en hadden op dat moment al heimwee naar Zeeland. Langs deze weg wilde ik de leraressen en leraren, die

meegeweest zijn, en ik denk dat ik hier namens de beide vierde klassen spreek, nog een keer bedanken omdat zij meehielpen deze dagen tot een prettige herinnering voor ons te maken.

GITTA JANSEN

uit 't logboek (5a)

Nog even de nacht van 1 op 2 mei.
Het meest geslaagde spel was zonder twijfel het zwijgspel.(nouja, zwijgen...)We (dwz. iedereen behalve Hester, Rob & Tai Kwan, want die zagen ut niet zitten) lagen achterelkaar dubbel ("Pssjt, dat was het puistenkabaret van ..." & ander ouwe gouwe moppen) wat zich tenslotte uitte in een smijtpartij. Eieren, zeepsop & boter waren de meest geliefde projektielen. Hes & Rob die dit verspilling van voedsel & agressief gedoe vonden, ruimden ondertussen op.Daarna doken Koko & Cro de vijver in, Martijn ook & Attila & Marnix roeiden sportief mee in zwembroek. Na een uitstekende striptiessjoo van Marnix + groene handdoek ("oohaa, hijg hijg") & een paar uur kletsen, tee drinken, tosties eten enz. verhuisden we naar de hooiberg. Het voldeed inderdaad niet helemaal (mensen die in een plas water lopen, nachtmerries, bezwijken onder het gewicht van 4 tenen + voeten, last van Marek's tennissokken & andere problemen), we vertrokken om $\frac{1}{2}$7 naar de boerderij waar wij tot $\pm$ 9 uur kommuniseerden & daarna sliepen tot Frits & Attila ons om $\pm$ 12 uur met geweld uit de slaapzakken verdreven.

Cro

WERKWEEK 5A

"DIE JEUGD VAN TEGENWOORDIG!"

Een klein kijkje werd ons vergund, gedurende de "werkweek" van 5A op ons boeren-buitenverblijf, in "die jeugd van tegenwoordig", d.w.z. een stel meisjes en jongens van 16 tot 18 jaar, aan de puberteit juist ontgroeid tot een eind gevorderd in de adolescentie. Zo de verzuchting der ouderen "die jeugd van tegenwoordig" al ergens betrekking op heeft dan moet het wel deze leeftijdsgroep zijn. Er is veel argwaan en verzet tegen alles wat de "ouden" voor hen bedacht en uitgestippeld hebben. Er is een grote drang naar "vrij zijn", naar zelfervaring, desnoods met de schade en de schande, waar de ouden het over hebben, er dan maar bij.
Alleen al het uitdagende, eigen initiatief om met de hele klas een "werkweek" te houden, desnoods zonder begeleiding, is een demonstratie van dit vrij willen zijn. Geen wonder, dat menig ouderpaar de nodige bedenkingen tot zelfs verzet t.a.v. dit plan in het geding brachten.
Na een stormachtige communicatie tussen diverse ouders en menige verscherpte confrontatie tussen ouders en zonen of dochters, kon de werkweek tenslotte toch doorgang vinden, zij het niet zonder de nodige compromissen.
Waar wilde die "jeugd van tegenwoordig" zo nodig aan "werken"? Communicatie heette het thema! Een veel omvattend en daarom vaag begrip.
Wat was hun gemeenschappelijke drijfveer?
De klas leek onderling goed als groep te functioneren; daar gingen ze best "prat" op, en terecht. Er was, ondanks grote onderlinge verschillen, een groot gevoel van verantwoordelijkheid ten opzichte van elkaar en een sterk saamhorigheidsgevoel. Zonder deze kwaliteiten zou de klas het werkweek-initiatief nooit hebben

opgebracht.
En tóch- het "werken" was zeker niet alleen maar de vlag, die de lading (veel plezier met elkaar maken) moest dekken, want er is wel degelijk ook keihard met elkaar gewerkt aan: hoe sta ik t.a.v. mijn klasgenoten, tegenover de andere sexe, tegenover mijn ouders, enz.
Wij hebben intens genoten van het uitbundige plezier en de grote, spontane creativiteit op velerlei gebied, die zo'n groep laat zien, als je ze ruimschoots hun eigen gang laat gaan.
We hebben ook gezien hoe intens en "bloedserieus" zij ervaringen uitwisselden in hun pogingen om zelfstandig en volwassen te worden, om het Ik een duidelijke gestalte te geven in de communicatie met anderen.
We waren getuige van een levend geworden stukje adolescentie in vele schakeringen, herinneringen oproepend en stimulans gevend aan de eigenwording, die eigenlijk nooit ophoudt.

W.J.M. Becking

M.E. Becking - Stegeman

WERKWEEK KLAS 5A

's Maandagsavonds ben ik vanwege een "Heilig Moeten" naar Beek gegaan.
Eerst dit; heel fijn van de hr. en mevr. Becking hun zomerverblijf voor deze week af te willen staan.
Aangekomen merkte ik een heel goede sfeer. Iederéén trok werkelijk met iedereen op.
Wat ik erg leuk vond was dinsdags, de ontvangst van de nakomers, het "psychopaten spel". Dit ontstond heel spontaan en werd bloedserieus tot het einde toe doorgespeeld.
Er is ook in groepen en later gezamenlijk gediscussiëerd, wat goed verliep en iedereen z'n zegje kon zeggen.
's Woensdagsmorgens verliet ik het terrein van de werkweek, na de aankomst van mevr. Eisma.
Voor deze 5e klas heb ik eigenlijk alleen maar loven-

de woorden. Fantastisch was alleen al het idee zo'n week op te zetten en alleen maar met z'n allen te willen; niemand thuisblijven! Een goede mentaliteit. Bravo!
Leerzaam was het zeker voor de klas; ze weten nu waar een hooiberg wel en niet voor dient!

mevr. C. v. Leusden- Westerduin

Wat staat een enthousiaste 5A klas, die de sfeer onderling wil verbeteren, die dit wil doen d.m.v. een werkweek, waar men communicatie als gesprekstheme heeft uitgezocht, die in een bijna vrije week 'n extra vrije dag mag hebben, die bovendien van een van de ouders een prima accomodatie krijgt aangeboden, die beschikt over een uitstekend organisatievermogen, die tenslotte enkele vaders en moeders bereid heeft gevonden om de begeleiding op zich te nemen, in de weg om een en ander te realiseren?
Het is allemaal verwezenlijkt en hoe!
Ik was er op koninginnedag, die als een vrije dag in de planning was opgenomen. Het gesprekstheme, dat de eerste dag begonnen werd met wat vraaggesprekjes aan elkaar en waar nog eens in een geheel andere sfeer aandacht aan werd besteed bij de ontvangst in het bedrijf van een van de ouders, zou verder uitgewerkt worden, wanneer het gezelschap voltallig was.
In die tussentijd werd er veel muziek gemaakt, getennist en gezwommen. Er werd veel getekend, waarbij bij voorkeur de een de ander probeerde uit te tekenen.
Een prima vorm van communicatie. Want hoe ben je meer met de ander bezig dan wanneer je hem aandachtig opnemend in beeld tracht te vatten! Voor mij zijn deze 2 dagen heel waardevol geweest!

Hetty Barenbrug- Niers

WERKWEEK KLAS 5A

Als een der ouders die voor een kort gedeelte van de

werkweek met klas 5A is meegegaan, wil ik graag ook mijn indrukken hierover weergeven.

In de eerste plaats wil ik op deze plaats verklaren, dat ik erg veel waardering heb voor het initiatief dat klas 5A heeft genomen tot het houden van een werkweek. Het feit op zich illustreert al, dat deze klas een goede samenhang en een goede onderlinge verhouding kent en ik hoop, en ben ook overtuigd, dat deze week er zeker toe zal hebben bijgedragen om dit nog te versterken. Het stemde temeer tot voldoening dat deze week door kon gaan na de aanvankelijke strubbelingen welke er in de oudere generatie ontstonden vóór de week. De eerste zondag heb ik geprobeerd dit probleem langs een tikkeltje filosofische weg te benaderen en daarmede de problematiek van "de generatie zonder gezicht" wat nader tot jullie te brengen.

Gevraagd naar mijn indrukken wil ik mij vooral beperken tot de zaterdagavond, waarin een kort kennismakingsspelletje werd georganiseerd, waarbij ik bijzonder plezierig verrast was door de openheid en de eerlijkheid welke op zeer natuurlijke wijze onderling werden betracht. Mijn indruk was die van een groot, goed gezin met respect voor alle verschillen, ruime acceptatie van elkaars eigenaardigheden en een plezierige beleving van elkaars capaciteiten. Persoonlijk is deze zaterdagavond als start van de week op mij erg goed overgekomen. De basis voor het welslagen was voor mijn gevoel toen al aanwezig. Los van dit aspect bleken alle praktische organisatorische punten erg goed geregeld te zijn: boodschappen doen; corvee; afwassen; tafeldekken; alles stond al vast. Juist die dingen waarover wij ouderen ons dan menen zonodig zorgen te moeten maken!

Over de zondag kan ik moeilijk indrukken geven, daar, gezien het program, ik toen zelf veel te lang en veel te veel het woord gevoerd heb; ik hoop alleen wel dat ik vanuit de pure praktijk van een moderne onderneming iets heb mogen bijdragen aan het onderwerp communicatie en wellicht dat ook mijn inleiding over creatief denken en brainstormen, wanneer dan ook, nog eens van pas kan komen.

Ik wil besluiten met de opmerking, dat ik zelf mijn

aanwezigheid op zaterdag en zondag als een erg plezierig weekend heb ervaren en ik wil de school graag feliciteren met deze klas.

J.F. Vink (Sr.!)

Ik kan niet anders zeggen dan dat de vier dagen die ik met de groep meegemaakt heb een hele fije ervaring en herinnering voor mij geweest zijn.
De organisatie die de kinderen op zich hadden genomen liep tot het laatste moment erg goed, maar wat me vooral opviel was de openhartigheid die met de dag groter werd, het gemak waarmee er in kleine en in grote groepen gepraat werd. Eerlijk en zonder scrupules werd op thema's zoals communicatie met de andere sexe, communicatie in de klas, je houding t.o.v. de groep, ingegaan. Er werd ook openlijk geprotesteerd als er iets niet naar iemands zin was, maar de aandacht en respect voor elkaar maakten dat dat geen moeilijkheden gaf.
De soepelheid in denken en handelen waar velen van ons ouderen jaloers op zouden zijn, was iets dat alle dagen kenmerkten en ik vind het erg positief dat de groep de ouders als begeleiders geaccepteerd heeft en niet daarom de werkweek van tafel heeft gesohoven, want naar mijn gevoel hebben de begeleiders en de kinderen veel aan elkaar gehad en daar blijkt uit dat de twee groepen ondanks het leeftijdsverschil elkaar nodig hebben en elkaar kunnen aanvullen.
Het was wel jammer dat er terug op school geen aandacht besteed is aan het gebeuren van die week die zo belangrijk is geweest voor haar leerlingen.
Niettemin waardeer ik dat men op school het zo heeft georganiseerd dat die week gerealiseerd kon worden.

mevr. Kralli.

GROENSCHUB DE DRAAK

Wie van U heeft niet als kleuter talloze vertellingen aangehoord, waarin draken en ander gespuis door beschaafde prinsen en ridders overhoop gestoken werden. Dit teneinde het gehoor ervan te doordringen, dat het kwaade uiteindelijk altijd door het goede onder de voet gelopen wordt. Waarom werden juist de genoemde dieren vereenzelvigd met het pure kwaad? Omdat ze lelijk waren van uiterlijk met hun vlammende neusgaten en behoornde ruggen. De prinsen en ridders daarentegen waren mooi, goed verzorgd en uitstekend in het pak. En dus dapper, hetgeen gelijkgesteld werd met goed.
Hoe, voor den duivel, konden wij zien wat er in die geschubde hersenpannen omging?

In deze tijd zijn de draken bijna geheel uitgeroeid. Onze wereld van tegenwoordig is welvarend en dus goed en rechtvaardig. Maar we hebben iets verloren in onze welvaart, iets, waarvan ik beweer, dat die geweldige reptielen het bezaten. Tegelijk met het uitroeien van het kwaad hebben we het plezier gedood, het plezier, dat evenals de monsters opstandig was en zich niet liet kluisteren. Het plezier van het niets doen, maar ook dat van de baldadigheid. Het plezier van het hartstochtelijk genieten van de eenvoudigste dingen om zich heen. Het loutere plezier om te leven.

laten
Ik kan het ook anders zeggen. Om ons te functioneren in het systeem en om de welvaart in stand te houden, wordt van jongsafaan ons brein in vakjes verdeeld. Ieder gevoel, iedere gedachte, die te groot is om door één dergelijk vakje bevat te worden - en er zijn gevoelens, die de ganse schedel kunnen vullen - wordt zodoende in stukjes gehakt en onbruikbaar gemaakt. Een dergelijke dictatuur blijft niet zonder verzet. Ter aansporing van de lezer zal ik het volgende verhaal doen. Dat van Groenschub de draak.

Het bestaan van de draak was eerst onomstotelijk, toen het dier met een eenvoudige handbeweging een intercitytrein stopte.
Het was de forensentrein van dinsdagmorgen. De inzittenden hadden het monster reeds gezien en waren onder de banken gekropen. De draak greep de beide wagons en nam ze mee, de heide op. Na een tijdje schudde hij de reizigers uit de rijtuigen en begon met hen een gesprek. "Vandaag" aldus sprak het dier "is er voor jullie een feestdag!"
"Maar we moeten aan ons werk" bracht iemand aan zijn voeten in het geding. "We hebben allemaal belangrijke dingen bij ons, die naar kantoor moeten!"
"Belangrijk? Ach, laat eens kijken" sprak de draak. De man aan zijn voeten overhandigde hem zijn aktetas. De draak nam er een stapel gewichtig uitziende papieren uit en bekeek ze.

"Hoe kunnen papieren belangrijk zijn?" vroeg hij en vantussen zijn verweerde lippen spoog hij een rode straal vuur langs de paperassen, die terstond verkoolden. "Kijk, nu zijn ze niet belangrijk meer."
Deze eenvoudige uitleg had een wonderbaarlijke uitwerking op de ontvoerden. Er ontstond tumult. Diverse mensen trokken hun tassen open, haalden de inhoud eruit en begonnen die te verbranden.
"Let's have a party!!!" brulde een ambtenaar 2e klasse en terwijl het bloed hem naar het hoofd steeg, maakte hij een rondedans over de heide. Denk daar niet te licht over, lezer! Voor een ambtenaar 2e klasse is een dergelijk moedwillig verzuim een gans opwindende belevenis.
Velen trokken hun colbertje uit en verorberden hun twaalfuurtje, terwijl ze gezellig babbelden. Enkelen vertelden zelfs moppen en anecdote's van dubieuze aard. Groenschub de draak verzorgde het feest goed. De avond tevoren had hij uit naburige dorpen diverse vaten bier en ruime hoeveelheden versnaperingen geroofd, evenals enig wildbraad dat hij heerlijk bereidde. Zuipend, lachend, lallend, vretend of gewoon genietend van de zon bracht men de dag door. De draak had een oude grammophoon bemachtigd die nu een swingende dixieland over de velden wierp.
Toen de nacht begon te vallen, groepeerden de feestgangers zich rond het kampvuur en hoorden in stilte de sterke verhalen van Groenschub aan. Het dier ver-

telde pakkend over zijn belevenissen als dief en rover, waarbij sommige aanwezigen van ontroering zelfs hun tranen niet konden bedwingen.
Tenslotte, overmand door vermoeidheid en alcohol, vielen de feestvierders bij het gloeiende kampvuur in slaap.
De volgende ochtend was de draak er niet meer, het vuur was uit, de drank en het eten was op. Toch herinnerden velen zich nog de vreugde van de vorige avond.
Deze brute ontvoering was de eerste van een lange reeks misdaden, die Groenschub beging.
Uit pure baldadigheid vernielde het dier hoogspanningsleidingen, waardoor vele huiskamers, gevuld met kandelaars een sprookjesachtige aanblik boden.
Hij zwom enkele rivieren over, waarbij hij zijn tong uitstak tegen verbijsterde schippers.
Groenschub was een outlaw, iedere dag stal of roofde hij zijn voedsel. Niemand voelde zich meer veilig en het was niet verwonderlijk, dat na enige tijd grote politiemachten het land doorkruisten op jacht naar de weerbarstige bandiet.
Nadat hij bij een fabriek grote tonnen muurverf ontvreemd had, beschilderde hij 's nachts enige politiebureau's, waarvan de bezetting 50 km noordelijker naar hem op zoek was. Hij verlevendigde de grote grijze muren met reusachtige bloemen van allerlei soorten en kleuren. Enige geparkeerde automobielen schilderde hij paars.
Een keer moest het fout gaan. En het ging fout.

Er was één ding, dat Groenschub goed begrepen had en dat was het feit, dat veel ellende onder de mensen veroorzaakt wordt door het bestaan van geld. Hij besloot nu dit te vernietigen.
Op een ochtend ontdeed hij een grote bank van haar dak, brak de kluis open en schepte met zijn klauwen grote stapels bankbiljetten op een hoop midden op de straat, vervolgens stak hij de brand erin. Maar toen hij met bulderende lach zich omwendde en weg wilde rennen, kwam om de hoek van de straat een grote tank ratelen.

Daar stonden ze tegenover elkaar, de draak des doods en de draak van het leven. Groenschub spuwde vuur naar zijn koude stalen tegenstander en deze beantwoordde het. Een zware granaat trof de draak in de buik. Languit richtte hij zich op. Uit het grote zwarte gat in zijn romp kwam echter geen bloed; er kwamen vlinders uit. Terwijl de draak ineenschrompelde, verdampte hij in ontelbare vlinders. Toen Groenschub tenslotte geheel verdwenen was, vulden miljoenen gele, rode, paarse, grote en kleine fladderende vlinders de stad.

Dit was het sprookje van Groenschub de draak.
Wij lafbekken.

Marc van Leusen

PINK-FLOYD

Wij schrijven dit stukje om jullie te laten zien, dat er ook nog andere (en betere) muziek is dan Abba en het goedkope, superkommersiële Toppop-gebeuren. We bedoelen dan groepen als Soft Machine, Yes, Magma (en nummers zoals "Kutkip" en "Flatus"(for insiders only)) en natuurlijk de grootste en kwalitatief beste popgroep ter wereld PINK FLOYD (hiertoe uitgeroepen in Frankrijk in 1971). We hebben o.a. respect voor deze groep, omdat zij alleen muziek maken, die zij zelf mooi vinden en door alles heen zichzelf blijven zonder te letten op de smaak van het publiek. "We've always had a deep respect, and I mean that most sincerely. The band is just fantastic, that's really what I think, Oh by the way, which one's a Pink?"

Roger Keith Barret , die al gauw de bijnaam Syd kreeg en de oprichter van "THE PINK FLOYD" is, werd in 1946 in Cambridge geboren. Als hij 12 jaar is sterft zijn vader. Zijn moeder, een sterk dominerende persoonlijkheid, heeft veel invloed gehad op Syd's karakter. Hij had een rotjeugd, zoals hij zelf zegt: "Ik vind dat jonge mensen veel plezier moeten hebben in hun jeugd, maar zelf heb ik het nooit gehad". David Gilmour, die zijn vriend werd, en later de plaats van Syd in THE PINK FLOYD zou innemen, leerde hem gitaarspelen. Op feestjes hadden ze vaak hun gitaren bij zich en eenmaal trokken ze zelfs als straatmuzikanten door Zuid-Frankrijk. Syd gaat naar de kunstacademie en verliest het contact met Dave. Hij leert dan Rick Wright, Nick Mason en Roger Waters, resp. keyboards, percussion, bass, kennen, die samen met nog een paar anderen een band vormden en nu met Syd Barret (met z'n vieren) een nieuwe band oprichten. Syd gaf de band de naam "Sigma-6", vervolgens "The T-set", "The Abdabs" en tenslotte "THE PINK FLOYD

SOUND". Deze naam is afgeleid van de namen van 2 blueszangers: Pink Anderson en Floyd Council. "Sound" verviel en THE PINK FLOYD was geboren. De bluesnummers, die ze eerst speelden, vervielen en werden meer en meer vervangen door eigen nummers van Syd. Hij ging toen explosief aan het musiceren en heeft zelfs alle songs uit de vroege PINK FLOYD-periode in zes maanden geschreven. Syd gaat nu domineren in de groep en bepaalt de muzikale richting. Roger Waters zegt van deze periode, dat wanneer Syd speelde, de andere drie anonieme muzikanten waren, en dat hij dus eigenlijk PINK FLOYD was.

Het is erg belangrijk voor de geschiedenis van de popmuziek, dat Syd Barret in deze periode een hele nieuwe originele muzieksoort ontwikkelt, nl. de psychedelische muziek. Hierdoor krijgen ze veel aanzien in de Underground, waardoor er in navolging van THE PINK FLOYD meerdere psychedelische groepen ontstaan. (De ouders van de mensen, die van psychedelische muziek hielden, waren er bang voor, omdat ze dachten dat hun zonen of dochters er gek van zouden worden. Bovendien waren ze bang dat ze verslaafd zouden raken aan drugs). Bijna dagelijks treedt PINK FLOYD op in de "U.F.O.club", samen met groepen als Soft Machine en Crazy World. Het was een besloten club, waar het publiek elkaar goed kende en waar de L.S.D. en de marihuana rijkelijk voorhanden waren. Als je aan de leden van de UFOclub zou vertellen, dat 3/4 van THE PINK FLOYD nog nooit L.S.D. had gebruikt, zouden ze het nooit geloofd hebben. De overige 1/4 werd trouwens gevormd door Syd Barret, die er later aan kapot zou gaan. Op deze UFOclub traden experimentele groepen op en werden films vertoond voor het publiek. Vooral PINK FLOYD en SOFT MACHINE experimenteerden veel met muziek en al gauw kreeg de UFOclub naam.(Syd Barret heeft iets nieuws ontdekt: hij plaatst in ieder van de vier hoeken een box, en met een extra mengpaneel spelen ze nu quadrafonisch, waardoor ze geluiden van de ene box naar de andere kunnen laten rondlopen.

Zij zijn de eersten, die optraden met quadrafonie. Ook beginnen ze als eerste groep met een lichtshow. Ze projecteren dia's achter zich en maken met hun lichtshow goed gebruik van schaduweffecten). Er komen verschillende mensen van de platenmaatschappijen kijken en uiteindelijk wordt THE PINK FLOYD gecontracteerd door de E.M.I. In 1967 komt dan hun eerste L.P. op de markt: "The Piper at the gates of dawn".(Alle nummers zijn geschreven door Syd Barret). De L.P. opent met het nummer Astronomy Domine: Het eerste Space-Rock nummer in de muziekgeschiedenis. (er bestaan nu verschillende Space-Rock groepen, zoals o.a. Hawkwind). De overige nummers zijn psychedelisch. Opvallend is dat de opnamen perfect zijn en dit is één van de belangrijkste kenmerken van PINK FLOYD en deze extreme perfectie houden zij ook op al hun volgende L.P.'s vol. Alle nummers zijn erg origineel; ten eerste omdat zij als één van de eersten met psychedelische nummers zijn begonnen, maar ook de teksten (Astronomy Domine!) zijn erg origineel en goed. (Syd wordt vaak de beste Britsetekstschrijver genoemd, en dat is hij natuurlijk ook). Voor de rest gebruikt Syd veel gitaareffecten en ook andere (synthesizer) effecten, die dus echt perfect op de plaat zijn gezet. De originaliteit van Syd's songs komt ook door de vreemde plotselinge (ritmische) wendingen (Bike!). Op Interstellar Overdrive maakt Roger Waters duidelijk, dat hij een geheel eigen opvatting over basgitaar spelen heeft. Tot zover deze eerste L.P.

Syd Barret zoekt steeds meer zijn toevlucht in de L.S.D. Tijdens de opnamen van "The Piper at the gates" maakte hij al moeilijkheden door plotseling te vertrekken onder het voorwendsel dat hij nog sigaretten moest kopen en dan bleef hij een week weg. Bij optredens was hij zelfs so stoned, dat hij niet meer wist, wat zijn eigen nummers waren en dan wordt het natuurlijk wel moeilijk om nog op te treden. Daarom trokken ze Syd's oude vriend David Gilmour aan, die nu, voor het geval dat Syd Barret plotseling wegloopt, in het midden van

een nummer 2e gitarist in de band is. Syd is op een gegeven moment niet meer te handhaven en moet de groep uit. Syd is hierover erg kwaad, maar na enkele gesprekken met Roger legt hij zich erbij neer. David Gilmour is nu vaste gitarist van PINK FLOYD. (Nadat Syd is afgekicked, maakt hij op aanraden en met hulp van David Gilmour en Roger Waters nog twee L.P.'s: "The Madcap Laughs" (1970) en "Barret" (1970). Het laatste nummer dat ooit van hem op een plaat is verschenen, was het eerste nummer, dat hij, toen hij 15 was, gemaakt had.) David Gilmour leert in een half jaar alle nummers van Syd Barret spelen en durft in het begin nog niet helemaal zijn eigen opvattingen in de muziek te leggen. Roger Waters neemt nu zo'n beetje de leiding over en schrijft bijna alle teksten. In 1968 komt de volgende L.P. uit: "A Saucerfull of Seerets". Deze L.P. is ondanks het wegvallen van de drijvende kracht achter de groep, Syd Barret, een prima opvolger van The Piper at the Gates of Dawn. Hierop staan twee van de bekendste nummers van PINK FLOYD: Set the Controls for the Heart of the Sun en Saucerfull of Secrets.
In 1969 komt de L.P. "More" uit. Dit is de soundtrack van de film "More". Op deze L.P. staan vele mooie nummers zoals Green is the Colour, enz. En dan zijn we nu aangekomen bij een mijlpaal in de muziek van PINK FLOYD: In 1969 komt de dubbel L.P. "Umma Gummaint". De eerste L.P. is een live-L.P. die een samenvatting is van de eerste twee L.P.'s. Hierop staan de meest geliefde live nummers, nl. Astronomy Dominevan Syd Barret, maar gespeeld door David Gilmour, Careful with that Axe, Eugene met de ijselijke gil (daar gaan we weer Nicole... ...Aaaaaagh!!!), Set the Controls for the Heart of the Sun en het volgens ons en vele andere (èchte!) PINK FLOYD fans beste nummer, dat zij ooit geschreven hebben: Saucerfull of Secrets. Dit nummer begint rustig met als ondergrond basgitaar en een orgel, dat op dit thema improviseert en nog ondersteund wordt door drum. Ze werken nu langzaam naar een chaos toe met gitaar, drum en bas.

En na de climax valt plotseling het geluid weg en zet Nick Mason (drum) er een ijzersterk thema in, dat een ondergrond gaat vormen voor het volgende onderdeel. Ze werken nu weer naar een chaos toe, maar nu met een drumthema als ondergrond en Rick Wright (keyboards) improviseert hierop met synthesizer. Op een gegeven moment verandert de drum en valt weg en eindigt in een catastrophe met sublieme synthesizereffectjes. En na deze catastrophe komen zacht de volmaakte harmoniën van het orgel opzetten, eerst als het ware zoekend en dan zet zich plotselin de perfecte sound van het orgel in; eerst wordt alleen het thema gespeeld, dan valt de bas langzaam bij, vervolgens eerst zacht begeleidende drum, die daarna volledig bijvalt. Het volume is langzaam maar zeker groter geworden en op het hoogtepunt komt de stem van David Gilmour op om het geheel perfect te completteren. Aldus wordt het thema nog twee keer herhaald, waarna het nummer op zijn hoogtepunt fantastisch eindigt. Het fantastische in dit nummer vinden wij, dat het in staat is een bepaalde sfeer op te wekken, die moeilijk te omschrijven is, de typische PINK FLOYD sfeer.
Umma Gumma is een dubbel L.P.; de ene L.P. is een live L.P., de tweede een studio L.P., waarop ieder van de leden van de groep een eigen nummer heeft geschreven, waarmee ze hun persoonlijke muzikale visie willen weergeven. Het zijn vrij experimentele nummers. Nick Mason geeft een zeer originele drumsolo in The grand Vizier's Garden Party. Hiermee is eigenlijk een hele belangrijke periode afgesloten. Dit was de echte oude PINK FLOYD met zijn typische sfeer.
In 1970 komt een L.P. van een heel ander genre uit nl. "Atom Heart Mother", ook wel de klassieke L.P. van PINK FLOYD genoemd; ze hebben zelfs als eerste popgroep meegespeeld op het klassieke festival te Montreux. Ze zijn nu helemaal niet meer de freaky Underground groep van vroeger of zoals een redacteur van het blad Rolling Stone zegt naar aanleiding van deze L.P.: "Freak out again, Floyd".
Kant I bestaat uit één nummer, bestaande uit ver-

schillende onderdelen. Behalve zijzelf is er ook nog een koor en een orkest bij. Voor mensen, die wat meer klassiek gericht zijn, moeten maar beginnen met eens naar Atom Heart Mother te luisteren (Tai!!). Kant II bestaat uit losse rustige nummers zonder orkestratie. O.a. door deze L.P. stijgt het aantal fans en zo werkt PINK FLOYD zich langzaam op tot één van de grotere groepen ter wereld. In 1971 komt Meddle uit. (Nadat Roger Waters samen met Ron Geerin een zeer experimentele L.P. maakt "The Body"). Op kant I staan bekende nummers als One of these days. Op het nummer Seamus laat David Gilmour zijn hond een blues zingen. (Rob (6A) moet eigenlijk maar eens naar de tekst van "San Tropez" luisteren). Op kant II staat één lang nummer: Echoes. Echoes is een nummer van het formaat van Atom Heart Mother, maar ze spelen nu zonder orkest. Het is muziek-technisch weer een heel knap stukje werk met prachtige, gevoelige gitaarsolo's van David Gilmour.
In 1972 komt de 7e PINK FLOYD L.P. uit: Obscured by Clouds.(Dit is de muziek van de film La Vallee) O.a. Mudmen is een mooi, rustig nummer en wegens de perfectie van "The gold It's in the ...." wordt wel eens gezegd, dat de Who zich eigenlijk maar moet schamen, omdat dit nummer wel wat op hun stijl lijkt. De L.P. eindigt met het nummer Absolutely Curtains, dat aan het eind overgaat in het gezang van een heel primitief negervolk.
In 1973 komt dan de L.P. uit, die PINK FLOYD heel veel nieuwe fans opleverde: The Dark Side of the Moon. De nu volgende L.P.'s behoren eigenlijk tot dezelfde categorie. Iedere L.P. is één geheel, één verhaal. Door deze L.P. raakten sommige mensen ook geïnteresseerd in de oude PINK FLOYD, maar velen houden alleen van hun laatste drie L.P.'s, waardoor er eigenlijk een nieuwe generatie PINK FLOYD fans ontstaan is. De L.P. begint en eindigt met de hartslag van een mens. De dood speelt een belangrijke rol in deze L.P. Ook deze L.P. bevat weer goeie teksten, b.v. Time, dat begint met het tikken van klokken, waarin Roger Waters de

mens erop wijst, dat ze bewust moeten leven, en dat je je tijd niet moet verdoen. De laatste regelsvan Breathe Reprise zijn: Far away across the field, the tolling of the vion bell, calls the faithfull to their knees, to hear the softly spoken magic spells. Dan komt het volgende nummer: "The Great Gig in the sky" (= het grote gebeuren in de hemel) er meteen achteraan en zachtjes worden dan de woorden gesproken: "And I'm not frightened of dying, anytime wil do, I don't mind. Why should I be frightened of dying? There's no reason for it, you've got to go some time..... En dan zingt een vrouwelijke stem (en niet Patricia Paay, zoals Michael Wood gezegd schijnt te hebben, maar een goeie zangeres) eerst heel heftig: ze gaat dood, maar langzaam wordt de zang rustiger en mooier en tenslotte aanvaardt zij haar doodslot. Het nummer Money, misschien wel het bekendste voor de mensen, die PINK FLOYD niet kennen, begint met rinkelende kassa's en is een kritiek op de hele kommersie ("Think I'll buy me a football team" is kritiek op John Denver, die inderdaad een voetbalteam heeft opgekocht). Zowel de tekst als de sfeer van het hele nummer is zeer ironisch."Us and Them" is kritiek op oorlog. (Us=U.S.): "Forward he cried from the rear and the front rank died." "Haven't you heard, it's a battle of words." "And who'll deny it's what the fighting's all about. Out of the way, it's a busy day. I've got things on my minds for want of the price of tea and a slice, the old man died."Brain Damage, het volgende nummer, heeft ook een hele goeie tekst. Het gaat over een lunatic (=gek), over iemand, die langzaam zelf gek wordt, de gek komt (fig.) steeds dichter bij: "The lunatic is on the grass", "The lunatics are in my hall", en uiteindelijk: "The lunatic is in my head", "You lock the door and throw away the key, there's someone in my head, but it's not me". (Slaat dit ook nog fig. op henzelf?? Of op Syd Barret??): "And if the band you're in starts playing different tunes, I'll see you on the dark side of the moon".

Het laatste nummer is Eclipse en de L.P. eindigt weer met de hartslag van een mens.
Na deze L.P. hebben ze zich maar liefst 2 jaar lang teruggetrokken in hun privé-leven, maar in 1975 kwam de L.P. "Wish you were here" uit, die overigens al (zelfs na 2 jaar) een gouden L.P. was, toen hij nog niet eens in de winkels verkrijgbaar was, doordat de trouwe PINK FLOYD fans hem al van tevoren hadden besteld. Het is weer een hele andere L.P. dan Dark Side of the Moon, maar het is ook één geheel. Het is een hartverscheurende kreet om Syd Barret. De L.P. bestaat eigenlijk uit één lang nummer "Shine on, you Crazy Diamond"; deelI t.m. Vstaat op kant I en op kant II staat het eind deel VI t.m. IX .Deze twee stukken zijn aan elkaar verbonden door drie losse nummers. Ieder woord van "Shine on you crazy diamond" slaat op Syd Barret: hij is die crazy diamond. Het is duidelijk een oproep aan Syd Barret om weer aan de slag te gaan: "Come you stranger, you legend, you martyr, and shine!" 2e couplet:"Come on you raver, you seer of visions, come on you painter, you piper, you prisoner, and shine!" Hij was inderdaad een vreemdeling en een legende (omdat hij in de jaren '60 het grote toonbeeld was voor alle jongeren, kan hij nu nog geld halen bij een of ander instituut, wanneer hij maar geld nodig heeft. Verder doet hij bijna niets; hij maakt lange wandelingen door de parken in Londen en voert de eendjes, of zoals hij ± 10 jaar geleden in een song (Apples and Oranges) de profetische woorden schreef: "Down by the river side, feeding ducks in the afternoon time". Hij heeft in zijn songs bijna zijn hele leven al voorspeld (ook op See Emily Play: "You'll loose you're mind and play" en er zijn nog veel meer voorbeelden), vandaar dat velen in hem een profeet zien en vandaar dat "Seer of visions". Aan het begin van de tekst: "Remember when you were young, you shone like the sun.... Now there's a look in your eyes, like black holes in the sky". Dit slaat dus op het feit, dat hij aan de L.S.D. ten onder is gegaan. Ook Welcome to the machine

slaat op Syd en is als het ware een teken, dat hij nog altijd welkom is. "You brought a guitar to punish your ma", "You dreamed of a big star, he played a mean guitar, he always ate in the Steak Bar, he loved to drive in his Jaguar". Die "big star" is Jimmy Hendrix: Syd wilde net zo'n grote gitarist worden als hij, maar hoewel hij erg goed en origineel was (piepende en snerpende geluiden) was hij nog geen snarenkoning als Jimmy.(o.a. hierdoor is Syd aan de L.S.D. geraakt.) "Have a cigar" is een kritiek op de commersie: "We're just knocked out, we heard about the sell out, you gotta get an album out, you owe it to the people, we're so happy we can hardly count. Everybody else is just green, have you seen the chart?"".. If we all pull together as a team..." slaat waarschijnlijk weer op Syd. "Wish you were here" spreekt voor zich, lijkt me. De L.P. eindigt dus met "Shine on...", dat vooral instrumentaal is, maar de teksten zijn op deze L.P. dus ook erg belangrijk.

Dan nu de laatste L.P.: "Animals" (1977). Ook hier zijn, zoals altijd, lange instrumentale stukken en ook hier is de tekst zeer belangrijk. Deze L.P. is zeer maatschappijkritisch. Er hangt een erg schrille sfeer aan de plaat, dus heel goed passend bij de teksten. De opbouw lijkt wat op het boek "Animal Farm". De verschillende st$_a$nden in de maatschappij worden voorgesteld door dieren: arbeiders= Dogs, burgerij= Sheep, directeuren enz.= Pigs, dat zijn tevens de titels voor de drie hoofdnummers. De L.P. begint met: Pigs on the Wing (partone) en eindigt met part two. De tekst van II is het tegenovergestelde van I en vraagt eigenlijk wat meer sociaal gevoel: "You know, that I care, what happens to you, and I know that you care for me, so I don't feel alone..." Bij Dogs worden hele schrille accoorden gespeeld, die goed samengaan met de schrille tekst: "You gotta be crazy, you gotta have a real need..." "You have to be trusted by the people that you lie to, so that when they twin their backs on you, you'll get the chance to put the knife in." Er wordt heel figuurlijk be-

schreven, hoe slecht de arbeiders ervoor staan. "Pigs (three different ones)" is heel spottend: "Big man, Pig man, ha ha, charade you are" "And when your hand is on your heart, you're nearly a good laugh, almost a joker, With your head down in the pig bin, saying: "Keep on digging". Sheep (de gegoede burgerij) is een passende vergelijking. Ze durven nauwelijks zichzelf te zijn, doen precies wat ze moeten en zijn nogal bang om in contact te komen met "dogs": "You better watch out, There may be dogs about". "Meek and obedient your follow the leader". "What do you get for pretending the dangers not real. You better stay home and do as you're told. Get out of road if you want to grow old." Na twee coupletten komt een zacht gemompeld gebed, waarin ze heel schijnheilig meegaan met hun "herder", terwijl ze eigenlijk geslacht worden in het slachthuis. Deze teksten zijn in vrij moeilijk Engels geschreven en ze zijn moeilijk te begrijpen, doordat ze erg fijn zijn en omdat er meer achter zit dan je op het eerste gezicht zou denken.
Deze laatste drie L.P.'s worden vaak verkeerd begrepen, niet alleen de teksten, maar ook de muziek. Na de Dark Side of the Moon is er een nieuwe groep fans bij gekomen, vaak wat jongere mensen, die niet meer zo erg in de PINK FLOYD sfeer passen. PINK FLOYD wil, dat het publiek op een concert stil en aandachtig gaat zitten luisteren als bij een klassiek concert, maar toen na Dark Side of the Moon ook ander publiek kwam is het zelfs zo, dat het publiek ging meeklappen in de maat van de muziek en zelf mee ging zingen. Roger Waters was er daardoor bijna mee gestopt tijdens een toernee, omdat hij er geen zin meer in had. Zoals ook tijdens dat laatste concert in Nederland, dat is daardoor een heel slecht concert geweest, omdat THE PINK FLOYD, als het publiek ging meeklappen, sommige nummers niet afmaakten en gewoon ophielden, om het publiek te laten zien, dat ze dat zo niet wilden. Maar het stomme Nederlandse publiek (uitzonderingen daargelaten) begrijpt de echte PINK FLOYD niet meer. Er zijn geruchten, dat de groep

uit elkaar zou gaan. Of dit zo is weten wij niet. Misschien trekken ze zich wel weer voor een tijdje terug (zoals na Dark Side of the Moon) om bij te komen van al die toernees. David Gilmour heeft een solo L.P. gemaakt, die pasgeleden is uitgekomen. De L.P. "David Gilmour" is dus geen PINK FLOYD L.P., hij speelt met andere mensen samen. Het is een hele goeie L.P., die weer anders is dan alle vorige.
Dus, nog e en kort samengevat, waarom vinden wij PINK FLOYD zo goed? Door hun ongelovelijke originaliteit: eerste psychedelische muziek, eerste lichtshow, eerste space rock nummer, goeie originele teksten. En hun muziek is technisch en muzikaal gezien gewoon goed. Bovendien hebben ze vanaf het begin op hun L.P.'s perfect geluid laten horen. Iedere L.P. is weer totaal anders dan een andere, maar toch herken je overal dat typische PINK FLOYD geluid, dat typische PINK FLOYD sfeer tje....

MARNIX JAN ATTILA